

[Robert Christensen.]

denne fond — vi er klar over, at der kan blive tale om at lægge endda væsentlige beløb ud, indtil boerne er gjort op — altså det endelige tab, når konkursboerne er gjort op, er så lille, at det kan være urimeligt at belaste alle arbejdsgivere i Danmark med den byrde, det er at administrere.

Altså, for at sige det helt præcist: vi vil gerne have lov at undersøge, om der findes andre muligheder for at finansiere det sluttab, som vi faktisk anser for at være af en meget beskeden størrelse, på anden måde end at lade arbejdsgiverne finansiere det. For det er jo klart, at en del arbejdsgivere aldrig nogen sinde kommer ud for, at deres virksomhed går fallit, og her angriber vi måske også selve solidaritetsprincippet.

Når vi får svar på disse spørgsmål i det udvalgsarbejde, vi venter at få, er vi positivt indstillet over for princippet i lovforslaget, og vi vil gerne medvirke ikke alene positivt, men også hurtigt, til en løsning af problemerne.

Erik Hansen: Jeg vil gerne indledningsvis sige, at det radikale venstre går ind for hovedlinjerne i dette lovforslag. Det radikale venstre er af den opfattelse, at den sikring og den tryghed, man kan give i hverdagen for grupper, der er udsatte, eller for grupper, der kan komme i en udsat situation, skal man give. Det lovforslag, vi her har til behandling, er for så vidt en gammel kending, og lovforslaget er jo ikke blevet ringere af at vente sommeren over. Det er nu ligesom blevet til et rigtigt lovforslag med 14 paragraffer mod tidligere 8. Det er også, ligesom der er kommet mere i paragrafferne, og det, der er, er ligesom bedre udfyldt end tidligere.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind på detaljerne i lovforslaget. Det radikale venstre er som nævnt enigt i sigtet med lovforslaget: en yderligere sikring af lønmodtagernes tilgodehavender. Lovforslaget bærer i øvrigt præg af, at der har været arbejdet med sagen, siden vi sidst så det. Det havde tidligere ligesom et præg af en bemyndigelseslov, og det er, som om disse ting er pillet ud og vi har fået mere konkrete ting ind.

Nu kommer det vel ikke bag på nogen, at der har været arbejdet med lovforslaget sommeren igennem. I dagbladet Politiken

for 9. juli 1971 er der en kommentar af den tidligere arbejdsminister, Lauge Dahlgaard, hvoraf det fremgår, at selv om vi ikke blev færdige med lovforslaget i sidste samling, betød det ikke, at lovforslagets tanker dermed sommeren igennem var gået i hi. Det fremgår af kommentaren, at der arbejdes i ministeriet med problemerne, og det lovforslag, vi her ser, bærer præg af, at det ikke bare har været ord, men at der også er sket noget.

I det tilsvarende lovforslag i sidste samling opererede man med, at der skulle betales 5 kr. pr. ansat om året til garantifonden. Disse 5 kr. er nu faldet væk, så det er et mere løst begreb, og der kan da også være rationelle grunde, der taler for, at man skal have det mere løst og ikke så bastant som de 5 kr.

Jeg vil gerne sige om beløbet, som formodentlig må svinge omkring de 5 kr., at det er dog et forholdsvis lille beløb. Det betyder for den virksomhed, hvor der er ansat 3, 4, 5 mennesker, at her drejer det sig om en 15 eller 20 eller 25 kr., og det beløb kan dog ikke afskrække nogen. Den argumentation kunne man udmærket føre. Jeg vil gerne deroverfor sige, at det er dog et beløb mere, som en arbejdsgiver skal indbetale. Det skal måske gøres på et andet tidspunkt end betalingstidspunktet for de beløb, en arbejdsgiver i øvrigt skal indbetale. Det er for den lille arbejdsgiver en post mere at holde styr på, og selv om jeg er enig i sigtet og synes, lovforslaget er rigtigt, så vi er parat til at støtte det, vil jeg gerne sige, at jeg tror, vi vil møde mange små erhvervsdrivende ude omkring, som vil sige: ja, her gav vi en yderligere sikring til lønmodtagerne, men hvad med os andre? Jeg tror nok, at selv om ministeren føler, der er opbakning bag forslaget, må det også tages med, at der ligger en særlig forpligtelse over for de grupper — og som nævnt af andre ikke de højest garredede grupper — som måske vil føle, at her laver man igen noget, som ikke bliver dem til del.

Der er en lang række spørgsmål, som kunne stilles her i dag, og nogle af dem bør vel behandles i udvalget. Nu sagde hr. Robert Christensen, at man ikke skal stille så mange spørgsmål til ministeren. Jeg vil gerne sige, at det tror jeg heller ikke man skal — ministeren er jo ny i embedet —